

Jskd

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI

BILTEN

54. Srečanja
NAJMLAJŠIH
FILMSKIH
in Video
Ustvarjalcev
SLOVENIJE

Izola, 18. in 19. oktober 2018

PROGRAM 54. SREČANJA NAJMLAJŠIH FILMSKIH USTVARJALCEV SLOVENIJE

ČETRTEK

18. oktober 2018

10.30 – 11.00 Kulturni dom Izola: **Prihod in sprejem udeležencev**

11.00 Kulturni dom Izola: **Pričetek 54. Srečanja in projekcija najboljših filmov srečanja, podelitev priznanj in nagrad**

12.30 – 13.30 Kulturni dom Izola - klubski prostor: **Pogovor ustvarjalcev z žirijo in selektorjem o letošnji produkciji**

* * *

13.30 **Prosto za kosilo**

15.00 – 18.00 Sončna dvorana: **Filmska delavnica I**

15.00 – 17.00 Kino ODEON Izola: **Posebna projekcija najnovejšega slovenskega mladinskega celovečernega filma GAJIN SVET, režiserja Petra Bratuše**

* * *

18.00 **Prosto za večerjo**

19.00 Sončna dvorana: **Nadaljevanje delavnice / montaža / zvok**

PETEK

19. oktober 2018

9.00 – 12.00 Sončna dvorana: **Filmska delavnica II – montaža, projekcije, komentarji/analize posnetih filmov, napak ter pogovor z ustvarjalci in mentorji**

12.00 – 12.45 Sončna dvorana: **Informativna projekcija filmov**

13.00 **Kosilo in zaključek srečanja**

Četrtek, 18. oktober 2018

11.00 *KULTURNI DOM IZOLA*

PROJEKCIJA NAJBOLJŠIH FILMOV

1. MED DVEMA OGNJEMA
2. MOTNJA
3. MURA POJE MI
4. UMAZANI PIKNIK IN NARAVA VRAČA UDAREC
5. CANKARJEVE ČRTICE
6. ROBOZAVER
7. TREBUŠNI LUNAPARK
8. ČUKNJENI GALEBI
9. ČUDEŽNA TORBA
10. PRIJATELJSTVO
11. ŽOGICA SKOKICA IN ZMAJČEK CEPETALČEK
12. TO SMO MI
13. MEME BY LANA

Petek, 19. oktober 2018

12.00 *SONČNA DVORANA*

INFORMATIVNA PROJEKCIJA FILMOV

1. GUGALNICA LJUBEZNI
2. SEDANJOST
3. ŽIVLJENJE ČRVA...
4. BIRDS OF A FEATHER FLOCK TOGETHER
5. ZIMSKI PLES
6. IZGUBLjeni V SAMOTNEM SVETU
7. TRAVNIK OD BLIZU
8. DREVESNI LJUDJE

Selektor letošnjega 54. Srečanja **Matija Milčinski** je za žiriranje izbral naslednje filme:

1. Med dvema ognjema
2. Kako je Bikel dobil zlato
3. Meme by Lana
4. Motnja
5. Mura poje mi
6. Gugalnica ljubezni
7. Črep-lonček
8. Sedanost
9. Ujeta
10. Umazani piknik in Narava vrača udarec
11. Življenje črva...
12. Birds of a Feather Flock Together
13. Stop gremo!
14. Pasje vreme
15. Zimski ples
16. Izgubljeni v samotnem svetu
17. Ravne so Ravne sam niso
18. Naše okolje, naša družba
19. Travniki od blizu
20. Drevesni ljudje
21. Cankarjeve Črtice
22. Robozaver
23. Trebušni Lunapark
24. Zomborovnica
25. Čuknjeni galebi
26. Pogrešan
27. Čudežna torba
28. Prijateljstvo
29. Zlobni oblak
30. Žogica Skokica in zmajček Cepetalček
31. Life Together
32. Delavnica animiranega filma Svet je pisan planet
33. Tista z obale
34. To smo mi
35. Ženska in zombijka
36. Coco se (ne) vrača
37. Ulična policaja

MATIJA MILČINSKI

DRAGI NAJMLAJŠI FILMSKI USTVARJALCI!

V lanskem zapisu sem obljubil, da bom naslednjič daljši, če bo na srečanje prišlo več filmov. Obljuba dela dolg, saj ste se letos izjemno potrudili in poslali 109 filmov, od katerih sem štiri sicer videl že lani – Ustanova Silvana Furlana je iste štiri iz neznanih razlogov poslala tudi letos.

Naj takoj zapišem, da selekcija ni prijetno delo. Dobro vem, da se je vsak avtor ob ustvarjanju maksimalno potrudil in v svoje delo vložil vse svoje znanje – in tudi kos srca. Moje delo je pravzaprav ugotoviti, oziroma občutiti, kolikšen del tega srca seže do gledalca. Lahko rečem, da mi je prav zaradi vašega vloženega truda žal praktično za vsak film, ki ga moram izločiti. Trudim se biti čim bolj objektiven, a pri tej stvari imamo opravka z občutki – vašimi in mojimi, zato o popolni objektivnosti ne moremo govoriti.

Filmi na žalost ostajajo bolj ali manj v sivem povprečju lanskih let, po številu pa prednjačijo animacije in »animacije«. Te se ukvarjajo večinoma z že znano tematiko in estetiko – precej je krvi in nasilja, veliko moraliziranja – zlasti na temo zanemarjenega okolja, veliko avtorjev pa zamenjuje animirani film z diaprojekcijo – enostavno poberejo podobe z interneta (čemur se reče kraja intelektualne lastnine) in jih povežejo v dovolj neobvezna zaporedja statičnih slik z nepredvidljivim ritmom, kar bi z malo računalniškega znanja lahko naredili tudi vaši stari starši v Power pointu. In potem kdo še najde kakšno bolj ali manj osladno popevko in jo podloži z ukradenim slikovnim materialom po zgledu You Tuba.

Tudi igranih filmov je precej, pretežno pa so v njih napake iz preteklih obdobj. Veliko je lesene igre in papirnatih dialogov, ponekod pa je jezik že prav prijetno tekoč in ni obremenjen s knjižno slovenščino. Še vedno je veliko nespretnega kadriranja in statičnih situacij. V nekaterih primerih še vedno šepa zvok, tako da je dialog iz tehničnih razlogov nerazumljiv. Pojavlja se nekaj tém, ki se mladih avtorjev še posebej dotikajo – ljubezen – tudi istospolna, izguba službe enega od staršev, izključitev iz družbe. Žanrsko se spet srečujemo z grozljivkami in popotnimi filmi, pojavi se celo burleska, ki pa zaradi šibke dramaturgije in nedosledne izvedbe ne vzbuja takšnega smeha, kot bi si ga želeli avtorji.

Dokumentarna filma sta samo dva, a sta tiste vrste, kakršni bi morali dokumentarci mladih ustvarjalcev biti – neposredna, lahkotna in neobremenjena s kopiti profesionalnih dokumentarnih filmov.

Pri ogledu se mi je - letos večkrat kot pretekla leta – zastavljala nerešljiva uganka o vlogi mentorjev. Nekateri rešitve v filmih – snemalske, dramaturške, montažne, tehnične – so takšne, da vzbujajo resen dvom, če so v resnici prišli do njih mladi ustvarjalci ali so jim jih vsilili mentorji. Meja med nasvetom in direktnim napotkom je izjemno tanka in mentor mora biti silno discipliniran, pa tudi potrpežljiv, da bo res ostajal v ozadju kot pomočnik, ne pa kot (so)avtor otroškega filma.

Pa lep pozdrav – tudi vašim mentorjem!

ŽIRIJA

Strokovna žirija 54. srečanja najmlajših filmskih ustvarjalcev v sestavi **Eka Vogelnik** (likovnica, scenaristka, režiserka in docentka za ustvarjalno delo z lutkami na FSD), **Jan Pirnat** (filozof, zgodovinar in gledališki ustvarjalec) in **Amir Muratović** (scenarist, režiser in montažer) se je sestala 5. oktobra 2018 v Ljubljani in si ogledala 37 filmov, ki jih je izmed prispelih 106 izbral **Matija Milčinski**.

EKA VOGELNIK

V letošnjem izboru otroških filmov so, za razliko od lani, prevladovali animirani filmi. Večina filmov je bila v tehniki izrezank ki so se premikale s pomočjo računalniške miška ali pa stop-motion animacije po naslikanem ozadju. Izbor sta analizirala kolega Jan in Amir, zato bom dodala le svoje predloge, ki izhajajo iz mojega pedagoškega dela na področju prebujanja ustvarjalnosti otrok in odraslih. Vsaka delavnica se mora začeti s pripovedovanjem otrok o njihovih doživljajih. Ni mentor tisti, ki določi temo, ki jo potem z njegovo pomočjo otroci raziščejo, ampak so doživetja otrok tisto, kar predstavlja osnovo za vsebino in tehniko filma. Otroci naj povedo recimo česa se bojijo, kdaj so bili zaljubljeni, česa ne marajo v šoli, kdaj jih je bilo sram, kdaj so komu kaj ukradli, kdaj so komu naredili kaj dobrega ali slabega itd. Iz njihovih resničnih doživetij naj potem skupaj sestavijo zgodbo svojega filma. Mentor naj ne moralizira, naj jih ne omejuje ampak je njegova vloga organizirati, da otroci svojo domišljijo prevedejo v film. Ker so osnove otroško doživljanje sveta, so oni tisti, ki o tem več vedo od mentorja in to je pomembno.

Sedaj pa se bom lotila morebitnih predlogov k letošnjim filmom. **Med dvema ognjema** je filmček, ki je uporabil tehniko risanja in brisanja s kredo na črno tablo in je zato izvedbeno originalen, pa tudi sama tehnika izbrisa ustreza temi. Predvsem fantovske duše so lahko izživele svoje bojevniške potrebe, ki se pri večini dečkov med odraščanjem pojavijo. Morda bi se dalo zanimanje za orožje in vojskovanje oziroma razloge zanje še bolj ustvarjalno raziskati skozi filmsko zgodbo. Kolikor sem se lahko pogovarjala s srboritimi fanti, oziroma še bolj z njihovimi obupanimi pacifističnimi starši, gre za fantovski velik interes za orožje in igre borb in vojskovanja. Ker so bile v ekipi tudi deklice, je treba raziskati tudi njihov odnos do bojevnštva. Vukotič je vse to prikazal v filmu **Igra**, ki je bil nagrajen z Oskarjem.

Dokumentarni film **Mura poje mi** in igrani film **Motnja** sta avtorska filma Jakoba Vogrinca. **Motnja** ima eno samo temo in jo avtor filmsko lepo obdela, z dramaturškim suspenzom, dobro igro, fotografijo in kadriranjem. **Mura poje mi** je tematsko zahtevnejši film, saj bi dokumentiranje izleta k Muri z njenimi zanimivostmi celi ekipi mladih snemalcev lahko ponudilo veliko zanimivega raziskovanja, za enega samega pa je bil to prevelik zalogaj.

Animirana filma **Prijateljstvo** in **Žogica Skokica in zmajček Cepetalček** Oš Franceta Prešerna Maribor sta nastala na temo **Svet je pisan planet** in oba obravnavata prijateljstvo. Uporabljata tehniko izrezank in oba hvalevredno vključujeta v svojo produkcijo prvošolčke, kar se pozna v sproščeni otroški likovnosti. Zgodbica o žalostni mački, ki najde prijateljstvo v deklici v prvem filmu je v začetku v redu, nadaljnje floskule o prijateljstvu so pa po šolsko naučene in stereotipne. Pri **Žogici Skokici in zmajčku Cepetalčku** sta junaka vzeta iz znane lutkovne igrice, razrešitev konflikta s prijateljstvom pa je

poenostavljena, verjetna taka, da je lahko umeščena v temo **Svet je pisan planet**. Tudi komentirano branje spremljevalnega besedila z vmesno podloženo glasbo je začetniška rešitev. Na nivoju samih predstavljenih zgodb bi lahko raziskali zvoke žalostne mačke, zvočno srečanje z deklico in zvoke na kopališču, pa seveda poskakovanje žogice, bruhanje ognja itd. Ker sodelujejo tudi učenci 5. razreda bi se lahko poglobili razvoju vsebine prijateljstva od prvega do petega razreda. Prijateljstvo je skratka tema, ki veliko ponuja. Po raziskavi EBUja je prijateljstvo ena izmed glavnih tem, ki zanimajo otroke (takoj za ljubeznijo).

Umazani piknik in **Narava vrača udarec** sta animirana filma, v tehniki izrezank, ki sta nastala v okviru interesne dejavnosti OŠ Ig. Oba sta nastala na temo onesnaževanja in oba sta likovno zelo skrbno narejena. Pri prvem je škoda, da glavni razplet, ko dekle pobere smeti, ki so jih otroci pustili na prostoru za piknik, ni z bližnjimi plani še bolj poudarjen. Glede na to, da je film posnet po resničnem dogodku, bi lahko otroci dodali še kake svoje ideje na temo smeti in smetenja. Drugi film ponudi na koncu duhovito animirano rešitev, ko iz tuša padejo na fanta smeti, ki so jih prej ljudje odvrgli v reko. Skratka ekološke teme so sicer zelo aktualne, vendar naj otroci o njih razmišljajo na otroški način in jih filmsko tako tudi izpeljejo, drugače ekološke teme prehitro peljejo v manipulacijo otrok.

Iz Društva za izvajanje filmske vzgoje Slon, Domžale je prišlo precej animiranih filmov. Opozorila bi na tri: **Cankarjeve črtice**, **Robozaver** in **Trebušni lunapark**. Animirani film **Cankarjeve črtice** je bil narejen v okviru projekta **Muzej v malem**. Film je likovno stilno prefinjeno in ustrezno barvno zadržano izveden, tudi animacija in zvočna podoba odgovarjata vsebinam črtic. Ker ga je mentoriralo skoraj enako število mentorjev kot animatorjev, je narejen zelo premišljeno in z spoštovanjem do letošnje obletnice Cankarjeve smrti. Ko sama razmišljam o Cankarju bi rada v njegovih delih našla tudi kaj bolj živega, duhovitega in veselega, pa mi še ni uspelo. Vsebinsko prikazani film potrjujejo splošno slovensko mnenje o Cankarju kot zelo nesrečnem in zamorjenem pisatelju, ki ga žal malokdo prebira izven predpisanega šolskega branja. Pri svojih študentkah na FSD imam namen v lutkovnem mediju izvedeti kaj si vsaka študentka iskreno misli o Cankarju, potem pa še, kaj bi si Cankar mislil o vsaki študentki. Bil je namreč ves čas zaljubljen v različne punce, dvoril jim je, jim nosil rože itd. Pri dvanajstletnicah, ki so naredile **Cankarjeve Črtice** pa res ne vem, kako bi jim ga približala na privlačnejši in bolj igriv način.

Robozaver in **Trebušni lunapark** sta igriva animirana filma v tehniki izrezank, ki sta nastala na desetdnevni počitniški delavnici z 20 otroki, starimi od 7 do 10 let. To sta primera animiranih filmov, ki sproščata otroško ustvarjalno domišljijo, združujeta otroke različnih starosti in sta zabavna tudi za gledalce. Oba omogočata otrokom delo brez večjih posegov mentorjev, oba posredno pripovedujeta zgodbo o hrani. Prvi o sladoledni lučki, ki se Robozavru zatakne v ustih. Na otroškem igrišču ga reši deklica in potem se otroci z Robozavrom igrajo. Drugi film obravnava prdenje, ki zelo inspirira otroke. V filmu razložijo prdenje od začetnega fižola preko prebavil do končnega efekta.

Animirani film v tehniki izrezank **Čuknjeni galebi** je bil narejen v filmskem krožku OŠ Vojke Šmuc v Izoli. Je skrbno narejen, dobro animiran, tudi ozadja so ravno prav abstraktna, da so želve in galeba dobro vidna. Izbrana glasba pričara atmosfero južnega morja. Zgodba je ravno prav prismojena, da je še otroška v okviru precej družinske zasedbe avtorjev.

Čudežna torba pa je animirani film, ki je nastal v krožku animiranega filma na OŠ bratov Polančičev v Mariboru. Zdi se, da je krožek zaobjel cel 2. B. razred, ki se je poigral z animacijo šolskih torb in vsega, kar najdemo v njih. V izboru je edini, ki je uporabil animacijo predmetov. Torbam so prilepili oči, da so jih nekoliko personificirali, same zgodbe o svinčnikih, barvicah, škarjicah, šilčkih itd so precej naključne,

otroci so si sproti izmišljevali akcije, inspirativna je tudi zvočna oprema filma, saj so vse akcije otroci spremljali z govorjenimi zvočnimi efekti, ki so jih na koncu filma poenotili v pesmico.

To smo mi je tipični predstavitveni razredni film, ki ja nastal ob zaključku šolanja. Narejen je v maniri videov, ritmiziran, stiliziran in duhovit in verjetno so dijaki zelo ponosni nanj. Takih filmov bi bilo lahko še več, saj se najstniki želijo snemati, tema slovesa pa taka snemanja dvigne nad običajne selfije.

JAN PIRNAT

SREČANJE NAJMLAJŠIH FILMSKIH USTVARJALCEV ALI KJE SE JE IZGUBIL OTROŠKI FILM

Drugo leto sem kot član žirije sodeloval pri izboru filmov za Srečanje najmlajših filmskih in video ustvarjalcev Slovenije. Tudi letos smo si želeli izpostaviti otroško ustvarjalnost, kar naj bi bil osnovni element **otroškega** filma. Žirija je bila že drugo leto presenečena, kako malo otroškega je ostalo v otroških filmih.

Med prijavljenimi filmi smo prevečkrat opazili izdelke, ki nam več kot o otrocih povedo o mentorjih. Vloga mentorjev je v prispelih filmih prevelika. Kje se je izgubil otroški film? Namesto, da bi se žirija pogovarjala o tem, kaj bi svetovali najmlajšim ustvarjalcem, je vse prevečkrat tema, kaj bi morali odsvetovati mentorjem.

Žiriji se zdi problematično, da je bila večina filmov ustvarjena kot plod enodnevnih ali v najboljših primerih nekajdnevni filmskih delavnic in da filmi niso rezultat načrtnega kontinuiranega spoznavanja s filmom. Tako so v zadnjih letih filmi postali tehnično bolj dovršeni, je pa že drugo leto očitno, da v filmih ni več otroških zgodb. Je to odraz splošnega stanja med novimi generacijami otrok ali je za to kriv način mentorskega dela z mladimi filmarji, ki je trenutno prevladujoč?

Zaradi zgoraj naštetih razlogov smo se v žiriji odločili, da naredimo 2 izbora. Prvi je izbor otroških filmov, kjer smo zasledili sledi otroške ustvarjalnosti. V drugem informativnem izboru pa so prikazani filmi, kjer namesto otrok v ospredje silijo mentorski prijemi (tako z vidika zgodbe, tematike kot tudi prikaza vsebine).

V žiriji bi si želeli, da filmsko izobraževanje preseže koncept enodnevnih (ali celo nekaj urnih delavnic), ki morajo zaradi storilnostne naravnosti projektov, ob zaključku proizvesti rezultat, v tem primeru film. S tem se otroška ustvarjalnost umika proizvodnji »otroških filmov«, ki to v resnici niso.

Vsekakor je iz marsikaterega filma razvidno, da so mentorji večji filmskega jezika in da otrokom zlasti na področju animiranega filma predstavljajo različne estetike in načine dele. Se pravi žirija nikakor ne trdi, da je vse kar mentorji počnejo z otroki slabo, ali da ne poznajo svojega dela. Kar manjka je čas, ki se ga otrokom pusti, da sami ustvarijo svoj film. To se vidi tako pri igranih kot animiranih filmih (letos je bilo v selekciji izredno malo dokumentarnih filmov).

Izbor filmov zasleduje otroškost v otroških filmih. Zadnji stavek zveni precej neumno, ampak predstavljajte si, kako nesmiselno bi bilo, da na Srečanju najmlajših filmskih in video ustvarjalcev predstavljamo filme, v katerih so otroci šele v drugem planu.

Med izbranimi filmi prevladujejo animirani filmi. Med dvema ognjema poleg zanimive likovne zasnove odlikuje tudi zanimivo izhodišče otroške igre, kjer namesto žoge sicer letijo topovske granate, vse dokler v igro ne poseže mama. Duhovit je bil tudi prikaz vpliva onesnaževanja okolja v animiranem filmu Narava vrača udarec. Žirijo je s filmsko prepričljivim prikazom razpoloženj prepričal tudi film Motnja. Med dokumentarnimi filmi je z otroško perspektivo najbolj izstopal Mura poje mi. S preprostimi in učinkovitimi rešitvami pri animaciji je žirijo prepričal tudi animirani film Čudežna torba. Žogica skokica in zmajček cepetalček ter Prijateljstvo imata od vseh oglednih filmov najbolj prepoznavne elemente otroške zgodbe. Otroško navihani so tudi zapleti Čuknjenih galeb in Trebušnega Lunaparka ter Robozavra. Zaradi vidne vloge otrok pri nastajanju filmov smo v izbor uvrstili tudi kratka filma To smo mi in Meme by Lana.

Za prihodnje leto si želimo več in bolj otroških filmov.

Pričujoči, malo daljši zapis Amirja Muratovića o letošnjem Srečanju razkriva zelo občutljivo, vendar zelo nevarno pot, ki jo ubira »filmska vzgoja« na Slovenskem, razkriva povsem nepremišljeno, nenačrtno, kontraproduktivno financiranje »filmske vzgoje«, ki jo izvajajo nekatere institucije v državi in s tem bolj kot razvijanju filmske vzgoje in kulture, izobraževanju in usmerjanju mladega filmskega občinstva in ustvarjalcev, pripomorejo – kot zapiše Muratović – k razgradnji filmske vzgoje in kulture!

To je vsekakor alarmantno, nevarno dogajanje, ki pa se ga mnogi financerji »filmske vzgoje« ne zavedajo povsem, zato je zapis Amirja Muratovića ob letošnjem Srečanju lahko alarmni zvonec, ki bo spodbudil razmislek o tem, kakšno filmsko vzgojo in kulturo, mlado občinstvo in ustvarjalce želimo, kakšne so poti do cilja, ki bodo razvile in obogatile slovenski kulturni filmski prostor, ne pa ga – na najbolj občutljivem mestu – filmski in kulturni vzgoji mladih – sesule, skomercializirale in zbanalizirale do konca!

Peter M. Jarh

AMIR MURATOVIĆ

RAZGRADNJA FILMSKE VZGOJE

Ali je možno, da nismo opazili, kako se je zaznavanje filmskih podob pri otrocih in mladostnikih korenito spremenilo? Te generacije prav tako hodijo v kino, kot so hodili starši in stari starši. Tudi televizijske programe gledajo, vendar ne več v družinskem oltarčku v dnevni sobi. Otroci se vse bolj zapirajo v svet svojih mobilnikov, tablic in računalnikov. Tam so video podobe strukturirane veliko bolj enostavno. Mladostniki gledajo predvsem smeti, ki so tam zato, da jih zamotijo. Da jih ustavijo pred tem, da bi bili kreativni. In jim zakrivajo resnične podobe tega sveta. Nagovarjajo jih, da je prav vse mogoče, da lahko vsakdo posname preprosto zgodbo, s katero je izpostavljen pred prijatelji, v spletni skupini, ali pred celim svetom.

Snemanje videa je možno z enim samim klikom na napravi, ki jo ves čas nosijo ob sebi. Pričakovali bi množico spontanih otroških video zapisov. Pa ni tako; videti je, da je produkcija otroških filmov iz leta v leto slabša. Ali to pomeni, da je filmska vzgoja za slovenske osnovnošolce zašla v slepo ulico?

Taka trditev bi vzela voljo še tisti zadnji peščici entuziastov, ki se srcem posvečajo vzgoji za film in so prepričani, da delajo dobro. Nekaj je šlo narobe, da smo izgubili stik z idejami šestdesetih,

sedemdesetih, osemdesetih let prejšnjega stoletja, ko se je postavila mreža filmskih klubov in krožkov in so v tehnično bistveno slabših pogojih nastajali odlični otroški filmi. Takrat je bila filmska vzgoja postavljena z drugačnimi izhodišči in v tem trenutku bi se morali ozreti nazaj in delo z mladimi osmisliti na novo.

Ali sploh obstaja filmska vzgoja v Sloveniji? Z nekaj kliki v brskalniku hitro pridemo do strani, ki ponujajo filmskovzgojne vsebine. Ponudbe je navidez res veliko. Predavanja, pogovori o filmu, delavnice ... A kaj v resnici ponujajo? Ogled filmov, ki so primerni za otroke. Lahko so združeni s predavanjem o sporočilih, ki jih ti filmi prinašajo. Analize nekaterih najbolj znanih del iz zgodovine filmske ustvarjalnosti. Pregled slovenskega filma. Delavnice animiranega, kratkega igranega ali dokumentarnega filma. So to prave vsebine, ki jih otroci potrebujejo?

Podrobnejši pregled pedagoških gradiv teh delavnic za zloščeno podobo spletne strani razkrije – z redkimi izjemami – površnost, nestrokovnost in napačen pristop k filmski vzgoji. Izvajalci delavnic najpogosteje nimajo prave filmske izobrazbe. Ob svojih prosojnicah citirajo preproste 'Posnemi svoj video' priročnike, iz katerih je povzeto tudi neprimerno in neprevedeno slikovno gradivo. Temeljno filmsko izrazoslovje je v nasprotju s tistim, ki je pred desetletji obveljalo v Sloveniji. Predvsem pa te vsebine niso približane otroškemu razumevanju filma. Na drugi strani se je vzpostavila združba filmskih kritikov in teoretikov, ki mitizirajo predvsem video dela svojih znancev in prijateljev in na predavanjih in pogovorih o filmu navidez širijo filmsko kulturo.

V preteklih letih se je v Sloveniji pojavilo več organiziranih skupin, ki pod okriljem kulturnih zavodov pripravljajo delavnice animiranega filma. Spodbudno je, da obstaja možnost učenja animiranega filma in da znanja prenašajo večinoma diplomanti likovnih šol in akademij, ki so tudi sami animatorji in imajo razvit estetski čut. Zato lahko skozi delo z mladimi prenašajo tudi vrednote o tem, kaj je lepo in posebno. Žal pa v veliko primerih to, da so močni avtorji, vpliva tudi na vizualno podobo dela, ki ga ustvarijo udeleženci tečaja. Pogosto se zgodi, da otrokom nehote vsilijo svojo estetiko in koncept in na delavnici nastajajo precej uniformni izdelki, iz katerih se razbereta mentorjev likovni slog in zvrst animacije.

Na trgu ponujajo delavnice, ki trajajo od dveh ur do največ dveh tednov. Organizatorji želijo ob zaključku predstaviti kratek animirani film. Proces dela je organiziran tako, da predavatelji najprej pokažejo nekaj primerov – ti so otrokom sicer spodbuda, hkrati pa tudi priložnost, da nekritično prekopirajo preverjene vzorce. Hitro preidejo na sestavljanje zgodbe in že na tej stopnji se čuti vpliv mentorjev, ki morajo v nekaj urah pripeljati otroke do kompaktnega scenarija in jim zato sugerirajo zaplete, ponujajo rešitve in preverjene dramaturške trike. Tako smo priča klasičnim linearnim naracijam, ki se ne ukvarjajo s psihologijo likov, z bližnjimi plani ali pa kakršnokoli drugo invencijo pripovedovanja. Gre za 'dobro narejena dela', pravilno oblikovane izdelke, žal nič več, kot to. Takoj, ko je scenarij pripravljen, si razdelijo vloge: nekateri delajo posamične like, drugi ozadja. Po osnovnem seznanjanju s tehniko – ta je že pripravljena, da lahko takoj začnejo animirati pod kamero – začnejo premikati izrezanke, plastelinske figurice, rišejo po papirju ali tabli, premikajo predmete ali ljudi. S programskimi orodji si lahko takoj ogledajo posnetke. Otroci se zabavajo, ko dajejo glasove svojim likom, oponašajo živali, zvoke avtomobilov, različne krike in momljanja, včasih tudi zaigrajo na kakšen inštrument. Urejanje zvoka in montaža je delo mentorjev. Dodajo zvoke iz knjižnic ter vsečno glasbo, špice in logotipe financerjev delavnice in na zadnji dan je izdelek že pripravljen za mednarodno festivalsko pot. Prav to namreč organizatorji že v razpisu obljublajo udeležencem, zato je forma prirejena za mednarodno publiko: pogosto brez dialogov, ki bi predstavljali jezikovne ovire, ali pa so

filmi že opremljeni z angleškimi podnapisi. Razumljivo, saj je udeležba na festivalih referenca za organizatorja ob prijavi za nova finančna sredstva.

S stališča dela z mladimi je to odlična dejavnost. Otroke smo potegnili z ulice, kreativno lahko ustvarjajo, poteka skupinska dinamika, spletejo se nova prijateljstva. Delavnice potekajo v kontrolirani atmosferi, saj nismo odvisni od vremena, odveč je skrb, da bi otroke povozil avto. Mladostnike spoznamo z animacijo, naučimo jih uporabljati orodja, ki bi jim lahko prišla prav v življenju. S stališča otroške ustvarjalnosti pa je tak način dela napaka, saj je preveč usmerjan in ne spodbuja otrok, da razvijejo svoje vzorce razmišljanja ter ustvarijo lastno filmsko in likovno govorico. Z delom v skupini lahko v kratkem času naredimo daljša in bolj kompleksna dela, vendar delo v veliki skupini pomeni prilagajanje, sledenje vzorcem in pravilom. Močne zgodbe in dobre likovne domislice lahko izstopajo, če jih ustvari posameznik ali največ dvojice, trojice, kjer nekdo prevzame vodenje zgodbe, drugi pa je morda močnejši v likovnem izražanju. Interes za filmske delavnice imajo običajno mladostniki, ki že odraščajo v intelektualno in estetsko spodbujevanem okolju in je njihova kreativna moč veliko večja, kot jo lahko izrazijo v veliki skupini. Medtem, ko bi jim lastni film prinesel samozavest in spodbudo, da se podobnega projekta lotijo tudi doma, jim delo v skupini da občutek, da sami tega nebi zmogli, delo na enem samem projektu pa jim ne pokaže na možnosti improvizacije in predvsem igre z likovnimi in filmskimi elementi. Že pripravljena profesionalna tehnična in programska orodja jim ne dajejo poguma, da bi improvizirani studio naredili doma.

Delavnice animiranega filma so zato kakovostno preživljanje prostega časa, počitniške dejavnosti mladostnikov, tiho vkalupljanje v sistem. Ne ustvarjajo kritičnega, razmišljujočega državljana, ki bi se znal izraziti skozi filmsko, likovno ali katerokoli drugo umetnost. Pred nami odraščajo generacije, ki jih je popularna kultura navadila, da življenje sprejemajo kot pravljico in tudi njihova ustvarjalnost se izraža skozi pravljичno naracijo. Tudi svet okoli njih je ena sama harmonična pravljica in animirani film je najlepši način, kako pravljico upodobiti.

Delavnice, ki so osredotočene okoli kratkih igranih filmov, niso zelo drugačne. Običajno potekajo med šolskimi počitnicami, v tednu dni se udeleženci spoznavajo s filmskim jezikom. Tu ni časa, da bi jim ponudili orodja, s katerimi bi zgneli lastno delo. Skupine so sicer manjše, na samem začetku si razdelijo vloge, kjer nekdo osmisli zgodbo, drugi prevzame kamero, tretji drži mikrofona, ostali pa igrajo. Iz leta v leto srečujemo podobne zgodbe z enostavnimi zapleti in predvidljivimi humornimi vložki, preigravanje žanrov, parodije na fantazijske in znanstvenofantastične filme, televizijske serije, informativne oddaje in reklame. Snemanje otrokom ponuja precej zabave, ki jo radi pokažejo z nizanem ponesrečenih posnetkov po zaključni špici. Velikokrat uporabijo filmske trike: fi-skoke, prelive, v zgodbah se pojavljajo vile in čaravnice. Kadriranje ekonomično sledi filmski pripovedi, tudi kompozicija je osredičena in redko postavlja figuro v kontrapunkt z ozadjem. Otroci so sicer prisotni pri montaži, zgodi se tudi, da se naučijo osnovnih ukazov nelinearne montaže, v kratko odmerjenem času pa si ne morejo ustvariti pregleda nad celotnim posnetim gradivom, nimajo priložnosti za preizkušanje, kateri posnetki gredo lepo skupaj in kateri ne, kaj šele, da bi ustvarili nenavadne, nešolske stike. Glasba pogosto prevlada nad dialogom in realnimi šumi. Bolj ko se delo bliža dokončanju, večji so posegi mentorjev; ne le zaradi časovne stiske, vsi si želijo ustvariti čimbolj dopadljivo delo. Velikokrat pa se zgodi, da montažo prevzamejo kar mentorji sami ali njihovi kolegi montažerji.

Nekoliko več možnosti imajo mentorji na šolah, kjer lahko delo z videom predstavijo v okviru izbirnih predmetov v tretji triadi, bodisi pri likovnem snovanju, vzgoji za medije ali računalniškem opismenjevanju. Žal pa s kamero redko izstopijo iz sterilnih šolskih prostorov, njihovo obzorje seže

najdlje do šolske knjižnice ali večnamenske dvorane. Otroci se nerodno poskušajo vživljati v vloge staršev in učiteljev. V kolikor uspejo preseči šolsko okolje in filmsko dogajanje preselijo v domove, na ulice, na okoliške kmetije, v gozdove in nabrežja rek, se v delih začne zrcaliti tudi resnično življenje mladostnikov. Njihovi medsebojni odnosi, relacije s starši in učitelji, so sicer pogosto stereotipizirani, vendar pripovedujejo o njihovih realnih stiskah, dvomih in pogledih na svet. Za filmsko kuliso uporabljajo privlačne ambiente, na katerih se tudi sicer srečujejo: skrita dvorišča, zapuščene hiše, slikovite prostore v gozdu. Ker je njihov svet prepojen s popularno kulturo, najraje posežejo po žanru. Včasih se zgodi, da je srhljivka, kriminalka ali ljubezenska melodrama prilagojena njihovi percepciji in smo priča zanimivim obratom. Tudi tu velja, da imajo filmi svojo moč le, če so domišljeni v manjših skupinah, v prijateljski združbi, ki delo s filmom približa svojemu druženju. Morali bi stremeti po takšnem filmskem ustvarjanju, ki bi izhajalo pravzaprav iz druženja in igre, in bi odslikavalo situacije, ki so se porodile iz takšne igre.

Včasih iz homogene šolske filmske skupine izstopijo posamezniki, ki želijo narediti film po svoje. Dva fanta vzameta kamero in v enem popoldnevu posnameta drug drugega, neko parodijo, ki je sicer površna, premalo domišljena, vendar je iskrena igra s kamero in pred kamero. V nekem obdobju smo bili priča mladinskim filmom, ki so pristnost ustvarili z improvizacijo pred kamero. Dekleta so se vnaprej dogovorila za dramski zaplet in ga dokaj prepričljivo odigrale pred kamero, ki je iz roke veristično sledila dogajanju. Ti filmi so bili uspešni, kadar je bila situacija dobro premišljena, karakterji na trdnih temeljih in v dialogu ni bilo veliko prostega teka. Zrcalili so običajne pogovore med mladostniki, njihove vsakodneвне težave. Vendar je bil osnovni problem glavnega lika še vedno postavljen od zunaj; bodisi da je šlo za nasilje v družini, alkoholizem, motnje hranjenja ... so bile obravnavane teme postavljene v vzgojni kontekst. Dostikrat je bila vsebina spodbujena s šolskim projektom ali mednarodnim natečajem. Četudi so se mladostniki lahko srečevali s temi problemi v lastnem okolju, niso znali pokazati osebnega videnja ali izkušnje, temveč so posegali po stereotipnih predstavah in moraliziranih zaključkih. Še vedno je bila postavljena meja, samocenzura, ki ni dovoljevala, da bi izrazili neko resnično stisko, da bi bil film krik, eksplozija iskanja resnice, klic po pomoči, upor proti krivicam. Taki filmi pogosteje nastajajo pozneje, v srednjih šolah, ko mladostniki bolj intenzivno preizprašujejo svojo identiteto. Vseeno pa so nam ti filmi približali njihov svet in niso bili zgolj prepisovanje popkulturnih vzorcev.

Tu in tam so se pojavili mladi avtorji, ki so doma, iz lastne radovednosti, naredili drugačen, eksperimentalen, svež film. Včasih je bila to zabava dveh fantov ali treh deklet, tisto primarno spoznavanje filma. Taki filmi so lahko potovali tudi mimo šol, saj za prijavo na festivale niso potrebovali institucije. Če so avtorji film pokazali mentorju, ki je razumel pravo otroško ustvarjalnost, jim je znal pomagati s tehničnim ali formalnim nasvetom ter jih spodbuditi, naj raziskujejo naprej. Dela teh avtorjev smo potem gledali leto pozneje, pa tudi na srednješolskih festivalih, nekateri so se vpisali na filmske šole. Velikokrat pa smo bili priča napačnemu odzivu šol; zgodilo se je, da se je kakšna učiteljica ustrašila vsebine otroškega filma, če je recimo prikazoval oboroženi rop, in je s svojo pedagoško moralo prikazovanje na šoli onemogočila ... Zadnja leta samostojnih avtorjev skorajda ne srečamo, kar je nenavadno, saj svetovni splet intenzivno spodbuja produkcijo video del. Videti je, da mladostnike zadovolji objava na enem od omrežij in tam dobijo dovolj popularnosti in spodbud. Tako so prikrajšani za srečanja z drugimi mladimi filmarji.

Namesto da bi mentorji od tu razvijali delo z mladimi naprej, jih spodbujali, da se zazrejo v lastne zgodbe, jih sprostili v naraciji in delu s kamero, se je zgodilo nasprotno. Tudi tisti mentorji, ki so bili odprti za tak način dela, so se prepustili klišejem; v želji, da bi se približali profesionalnemu igranemu

filmu, so postopke zapletli, otrokom pa dostop do kamere omejili. V lastni ambiciji so pozabili na otroški film in iz teh šol danes prihajajo povprečni filmi, produkcije pa je vedno manj.

Željo mladostnikov po izražanju je nadomestila želja po tekmovanju. Iz ustvarjalnega evropskega okolja svobode smo prestopili v globalni svet dobička. Večina otroških filmov nastaja za natečaje. Ti so razpisani pod neko navidez plemenito idejo enakopravnosti, proti rasizmu, so ekološko naravnani. Predvsem pa so oblikovani s pedagoško noto. Otroci izpolnjujejo šolsko nalogo, želijo se prikupiti odraslim in prevzamejo govorico odraslih brez lastne refleksije.

Slavisti verjamejo, da bodo učencem približali slovensko literaturo s filmskim natečajem, ki za filmske predloge predpisuje literarna dela iz učnih načrtov za slovenski jezik. S tem delajo veliko škodo mladinski filmski ustvarjalnosti. Otroci morajo slediti arhaičnim literarnim predlogam, ki jih priredijo za film. Ob prijavi filma je zahtevan tudi pisni del s povzetkom predloge in obrazložitvijo izbora, predstavitev prenosa literarne predloge v film in karakterizacijo likov ... Adaptacije literarnih del so največji izzivi scenaristike, slavisti pa postavljajo pred take naloge osnovnošolce in srednješolce brez osnovnih znanj. V največ primerih se odločijo za skupinsko delo: pri literarnem krožku pripravijo scenarij, ki je nerodno prenesen v filmski jezik, nato ga posnamejo s filmsko ekipo, ki togo sledi scenariju, igralci pa recitirajo neživljenske dialoge. V teh primerih so otroci zgolj objekt snemanja, so zlorabljeni za ambicije odraslih, ki ustvarjajo film za tekmovanje in nemalokrat so vpleteni snemalci ali montažerji lokalnih filmskih studiev. Tako filmi pogosto govorijo tudi o njihovem okusu.

Kaj se je zgodilo, da se je dobro postavljen model filmske vzgoje tako izrodil? Pred desetletji so se filmski entuziasti, močni avtorji, združili v skupine prav zato, da bi nekaj spremenili. V času, ko filmska produkcija še ni bila tako dostopna, so iskali kanale za ustvarjanje in promocijo lastnih del. Skupaj so gledali filme, se o njih pogovarjali, brali so filmsko teorijo. Medse so vabili ugledne avtorje jugoslovanskega novega vala. Želeli so biti kritični, postati močna alternativa glavnemu toku filmske produkcije. Ko so iskali nove načine filmske vzgoje, so bili sveži, inovativni, mlade so spodbujali h kritičnosti, tudi k dokumentarističnemu raziskovanju sveta. Pridobili so večšine prijavljanja na razpise in danes so vzgojni filmski projekti za mlade spodbujeni iz več virov, tudi evropskih. V nekem trenutku pa so se utrudili, želeli so se posvetiti avtorskim filmskim projektom in delo z mladimi so prepustili drugi generaciji. Današnji mentorji delavnic so izšli iz prav takih delavnic. Na njih so se naučili: kako; niso pa se naučili: čemu. Sledijo utečenim filmskim vzorcem, ustvarijo korektna dela, nimajo pa širine, ostrine. Predvsem pa se ne zavedajo, da delo z mladimi ni vodenje, temveč spodbujanje ustvarjalnosti.

Ves čas smo priča velikemu nesporazumu, kaj je mentor in kakšna je njegova vloga pri otroškem filmu. Mentor je tisti, ki prisluhne. Je tisti, ki posluša. Ki ne ponuja receptov, temveč zgolj pokaže pot. Je oseba, ki prepozna ustvarjalnost mladostnika in ga spodbudi, da se izrazi. Mu stoji ob strani. Mentor ne more biti nerealizirani filmar, ki otroke uporablja kot sredstvo za realizacijo lastnih ambicij. Predvsem pa mentor ne daje navodil in pravil, ki dušijo ustvarjalnost.

Pravi mentorji se učijo od svojih učencev. Otroška ustvarjalnost je nenaučena, primarna, ne sledi klasičnemu filmskemu jeziku in je zato sveža in inventivna. Tako, kot so se modernisti v slikarstvu učili iz otroške risbe, bi se tudi filmarji lahko učili novih pristopov iz otroškega filma.

Prihajajo generacije, ki odraščajo ob televiziji, na svojih mobilnikih se nenehno srečujejo s kratkimi filmskimi formami in filmsko govorico čutijo že podzavestno. Radovednost jih žene v preizkušanje različnih funkcij teh malih naprav, ki so tudi zadovoljivi snemalniki. Mladostniki torej ne potrebujejo dolgotrajnega poduka o naraciji, filmskih izraznih sredstvih in uporabi tehnike, temveč spodbudo, da

bi razmišljali o tem, kaj želijo s filmom sporočiti in kako lahko to storijo na čimbolj nekonvencionalen način.

Projekti filmske vzgoje, ki so bili v preteklih letih podprti z javnim denarjem, so del začaranega kroga. Spodbujane so delavnice, ki so namenjene majhni eliti za preživljanje prostega časa. Redko se zgodi, da bi iz takšnih delavnic vzniknili bodoči filmski delavci, animatorji, scenaristi, režiserji. Enkratna predavanja o filmski teoriji, ki jih izvajajo mladi filmski teoretiki ob ogledu celovečernega filma pač ne morejo biti filmska vzgoja. Tudi niso vzgoja za medije, ki bi posameznika opremili s kritičnim pogledom na informacijske kanale, ki so dosegljivi s klikom ali dvema.

V tem trenutku javni denar za filmsko vzgojo prejema peščica posameznikov, ki so se zadovoljili s trženjem kratkotrajnih delavnic, te pa so predvsem namenjene opravičevanju tega denarja in promociji njihovega lastnega dela. Na vsečnih spletnih straneh ponujajo velike kataloge plačljivih delavnic in predavanj. Gre za ogromno formo brez vsebine.

Skrajni čas je, da se sredstva, namenjena filmski vzgoji, usmerijo v dolgotrajne projekte, ki bodo spodbujali ustvarjalnost mladih in njihovo kritično držo. Vzpostaviti moramo kompleksno izobraževanje mentorjev, ki bodo takšne metode dela prenesli med nove generacije.

Le tako lahko filmska umetnost postane vzorec razmišljanja in izražanja, predvsem pa strast, ki nas zagrabi za celo življenje.

KROŽKI IN KLUBI, PRIJAVLJENI NA

54. SREČANJE NAJMLAJŠIH FILMSKIH IN VIDEO USTVARJALCEV SLOVENIJE

DELAVNICA ANIMIRANEGA FILMA SVET JE PISAN PLANET, ZAVOD MARS MARIBOR

Mož dobi prijatelje /1:29/, animirani, učenci 1.-5. razreda OŠ Franceta Prešerna Maribor, May Mahorič, Lan Flajsinger, Almir Haliti, Arijeti A. Alweši, Rok Kocbek, Ajdin Husičič

Prijateljja /2:59/, animirani, učenci 1.-5. razreda OŠ Franceta Prešerna Maribor, Dimitrij Miloševskij, Selma Šašivari, Nik Medved, Ana Strmečki, Hanna Muratović

Prijateljstvo /1:42/, animirani, učenci 1. - 5. razreda OŠ Franceta Prešerna Maribor, Julija Maharič, Milena Dubiv, Amina Halilović, Nedžma Tursam, Majda Mujkić

Šolske potrebščine /0:57/, animirani, učenci 1. - 5. razreda OŠ Franceta Prešerna Maribor, Ema Pernek Stanjko, Tina Bajt, Klara Vinovrški, Hana Demirović

Svet je pisan planet /2:13/, animirani, učenci 1. - 5. razreda OŠ Franceta Prešerna Maribor, Daša, Zoja, Enna, Aleksandra, Klara, Alina, Hana

Zlobni oblak /0:45/, animirani, učenci 1. - 5. razreda OŠ Franceta Prešerna Maribor, May, Tian, Ajdin

Žogica Skokica in zmajček Cepetalček /2:48/, animirani, učenci 1. - 5. razreda OŠ Franceta Prešerna Maribor, Zala, Neli, Leyla, Lana, Mia

Hitri voznik /0:24/, animirani, učenci 1. - 5. razreda OŠ Franceta Prešerna Maribor, May, Hanna

Delavnica animiranega filma svet je pisan planet /04:52/, dokumentarno - animirani, učenci 1. - 5. razreda OŠ Franceta Prešerna Maribor, May, Hanna

DELAVNICA ANIMIRANEGA FILMA ZA OSNOVNOŠOLCE - ZAVOD ZVVIKS, LJUBLJANA

Med dvema ognjema /2:25/, animirani, Maj Božanić, Lian Klančnik Poviri, Maj Durakovič, Lovro Ian Ozmec, Puja Grubnar Pohar, Ana Hodošček, Žana Hodošček, Lorina Pučko, Petja Kapele, Matevž Kastelic, Tian Šterbec Terbec, Maša Žgur (10-13 let)

DELAVNICA FILMA IN ANIMACIJE NA OŠ NOTRANJSKI ODRED CERKNICA

Sneeg! /4:29/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Posledica drog /0:41/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Super konec /0:26/, animirani, Miha Novak, 15 let

Pizza /0:58/, animirani, Bine Čokl, 12 let

Žoga /0:17/, animirani, Bine Čokl, 12 let

Kako sestaviti računalnik? /13:45/, dokumentarni, Nejc Ule, 14 let

Grem po jopo - poskus letenja 1.0 /0:58/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Mission /0:25/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Once upon a time there was /0:52/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Podmornica 3 /0:29/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Glass /0:21/, animirani, Matija Gorjanc, 12 let

Orange /0:35/, animirani, Matija Gorjanc, 12 let

Scooter /0:17/, animirani, Matija Gorjanc, 12 let

Stars /0:22/, animirani, Matija Gorjanc, 12 let

Konec sveta /1:05/, animirani, Matej Baraga, 15 let

Življenje črva... /1:00/, animirani, Matej Baraga, 15 let

DRUŠTVA ZA IZVAJANJE FILMSKE VZGOJE SLON, DOMŽALE

Stop gremo! /2:45/, animirani, Neža Štular (6), Bine Praček (7), Eva Julija Rozman (7), Rebeka Aljančič (9 let), Ana Štular (10 let)

Zimski ples /2:25/, animirani, Alma Menendez Medjugorac (10), Živa Višnjei (12), Katja Javornik (12), Jure Šantej (11), Matjaž Pavlin (10)

Pasje vreme /1:22/, animirani, Alma Medjugorac Menendez (9), Tin Rotar Paušič (12), Lina Rotar Paušič (12), Leon Bogovčič (11), Oskar F. Pšaker (11), Ahac Mahkovic (14), Albert Kozamernik (9), Kaja Smrekar (12), Anja Žnidarič Zgonec (12)

Travnik od blizu /1:50/, animirani, Jakob Jezeršek (13), Jakob Pisk (13), Katjuša Trček (13), Mojca Malovrh (12), Nik Jezeršek (12), Neli Oblak (12)

Drevesni ljudje /1:34/, animirani, Aljaž (12), Anja (11), Doroteja (12), Julija B. (12), Ilja Tibor (9), Julija (10), Leila (12), Leon (10), Nilka (11), Jakob (7)

Cankarjeve črtice /4:00/, animirani, Ema Lora Solina (12), Tal Drevenšek (12), Larisa Markoli (12), Luka Tončič (12), Marcel Kolenko (12), Manca Sešelj (12), Nina Koritnik (12), Ana Marija Žibret (12)

Robozaver /3:12/, animirani, Ana(9), Tin (10), Jakob (10), Marcel (9), Filip (8), Bor(7), Mark (7), Ike Svit (9), Vid (8), Miha (8), Zoja (8), Gleb (9), Tobi (6), Matjaž (8), Ian (8), Katarina (10), Gašper (9), Nik (8), Maja (10), Matic (10), Alja (9)

Trebušni lunapark /2:21/, animirani, Luka Baranja (9), Ali Čehajić (6), Arne Pungerčar (8), Enej Kac (9), Luka Saholč (9), Dorian Mahnič Dobrovoljc (10), Jure Cajnar (10), Katja Rep (7), Vid Obranovič (10), Lana Baranja (9), Leon Bezeljak Knafelj (9), Jaša Gnezda (9), Taša Kosi (10), Nik B

Ribe v vesolju /2:22/, animirani, Luka Baranja (9), Ali Čehajić (6), Arne Pungerčar (8), Enej Kac (10), Luka Saholč (10), Jure Cajnar (9), Dorian Mahnič Dobrovoljc (10), Izak Kozar (8), Hana Frmič (9), Leon Bezeljak Knafelj (8), Taša Kosi (10), Jaša Gnezda (10), Lana Baranja (10), Katja

DZMP LUKSUZ PRODUKCIJA, KRŠKO

Birds of a feather flock together /7:57/, animirani, 4. A III. OŠ Celje, 5. A III: OŠ Celje

Zamenjava /2:28/, igrani, Lara Pavčnik, 13, Sara Bačič, 12, Sara Hrastnik, 13, Klemen Kerin, 12, Jonas Laznik, 11, Žan Gradišnik, 11

Ženska in zombijka /3:26/, igrani, Špela Hudorovac, 10, Nik Hajsinger, 11, Tiven Jerele, 11, Mia Koprivnik, 10,

Izgubljeni v samotnem svetu /4:06/, igrani, Tia Štefanič, 12, Naja Polovič, 11, Ana Tomažin, 12, Nika Klemenčič, 12, Tiara Polovič, 6

Coco se (ne) vrača /7:57/, igrani, Tara Milharčič, 12, Gaja Z., 13, Lina Šoper Rijavec, 13, Leon Bogovič, 11, Štefan Sedmak, 12

Zomborovnica /2:55/, igrani, Alja Prapotnik (11), Inja Dea Golob (11), Inti Dea Černec (8), Maja Štefančič (13), Luna Nikolina Černec (11)

Piflarka /2:35/, igrani, Nejka Čater, 12, Gloria Sevšek, 12, Nejka Čater, 12, Lukas Vodišek, 12, Ana Grbič, 11, Zoja Škorjanc, 12, Luka Leskovšek, 12

ENIMATION SCHOOL

Life together /0:22/, animirani, Sofi Fomine, Safi Fomine (8 in 12 let)

FILMSKA ABECEDA, OŠ NOTRANJSKI ODRED CERKNICA

Hišni ljubljenci /1:38/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Moji prijatelji /0:22/, animirani, Nejc Ule, 14 let

My family /0:18/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Pohvala /0:23/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Produce /4:07/, igrani, Nejc Ule, 14 let

Štala /1:31/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Vodikova bomba /1:12/, animirani, Nejc Ule, 14 let

Žival /0:51/, dokumentarni, Nejc Ule, 14 let

FILMSKA INTERESNA DEJAVNOST, OŠ SAVA KLADNIKA SEVNICA

Tista z obale /7:50/, igrani, Luka Koritnik, 15 let, Lara Beršnak, 14 let, Jakob Teraž, 15 let, Matevž Jug, 15 let, Gašper Lipoglavšek, 14 let

FILMSKA VZGOJA Z OSNOVAMI IZDELAVE FILMA, OŠ ŠENČUR

Izločena sošolka /5:38/, igrani, Nika Pori, 13 let

FILMSKI KROŽEK MD - MLADINSKI DOM CELOVEC

Gugalnica ljubezni /5:07/, igrani, Nina Fain, 14 let, Nicola Oswald, 15 let

Tropski gozd /1:55/, animirani, Barbara Bendra, 13 let

Uničevalci /2:35/, animirani, Luka Podlipnik, 15 let, Nina Fain, 14 let

Fake friends /4:44/, igrani, Thomas Jaritsch, 15 let

Fallen kingdom /2:06/, animirani, Ina Marinčič, 15 let

Lights are falling down /7:12/, igrani, Luka Podlipnik, 15 let

"Zdravi" dom /5:23/, igrani, Nina Fain, 14 let

Ujeta /5:02/, igrani, Jasmin Osojnik, Katja Osojnik, 15 let

Zmeda /2:50/, igrani, Sarah Träger, 11 let, Mia Tschuk, 10 let, Nastasja Habernik, 11 let

Blondinka na poti /2:40/, animirani, Nina Fain, 14 let

FILMSKI KROŽEK OŠ BREZOVICA PRI LJUBJANI

Njami dan /2:10/, animirani, Nika Steblovnik, 12 let, Ula Grdjan, 12 let, Danaja Kosic Šoba, 12 let, Lara Comino, 12 let

Mačje življenje /0:39/, animirani, Danaja Kosic Šoba, 12 let, Ula Grdjan, 12 let, Nika Steblovnik, 12 let

Ponaredek /3:20/, igrani, Jan Popovič

To smo mi /2:45/, igrani, Teja Novak, 16 let

Zbudi me /7:06/, igrani, Tia Marjanović Hrovat, 13 let, Gaja Šebenik, 13 let

FILMSKI KROŽEK OŠ VELIKI GABER

Črep-lonček /7:21/, igrani, režiserka Ema Gnidovec, 15 let, scenaristki: Vanja Strmole, 15 let in Larisa Ozimek, 14 let

FILMSKI KROŽEK OŠ VOJKE ŠMUC IZOLA

Čuknjeni galebi /2:35/, animirani, Neža Nanut, Philos Sofia Ferle Kneževič

Učiteljice /2:27/, animirani, Erin Marsič, Lana Tomkić, Philos Sophia Ferle Kneževič, Brina Nanut, Neža Nanut

Vojna jezikov /1:25/, animirani, Erin Marsič, Lana Tomkić, Philos Sophia Ferle Kneževič, Brina Nanut, Neža Nanut, 11 let

FILMSKI KROŽEK OŠV ANKARAN

Bitka na vodi /0:51/, animirani, Vid Vižintin, Matic Pobega, Nik Pobega

Motnja /03:19/, igrani, Jakob Vogrinec, Marcel Maier, Izidor Vogrinec

FOTOGROŠ, OŠ GORNJA RADGONA

Mura poje mi /04:49/, dokumentarni, Jakob Vogrinec

INTERESNA DEJAVNOST FILM OSNOVNE ŠOLE IG

Kaj naj naredim, da punco dobim /08:04/, igrani, Mark Ferjan, 14 let

Tartinijeva skrivnost /05:55/, igrani, Lara Comino, 11 let

Vudu skrivnost /6:20/, igrani, Maruša Kavčič, 11 let, Mia Urbas Kotolenko, 11 let

Umazani piknik in narava vrača udarec /1:07/, animirani, Eva Ferkulj, 12 let, Mia Urbas Kotolenko, 11 let, Lara Comino, 11 let, Patricija Zore, 12 let, Kaja Zarnec, 12 let, Sofija Šugman, Gaja Logar

Gaberček /01:50/, animirani, Ambrož Gaber, 13 let

KROŽEK ANIMIRANEGA FILMA NA OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR

Čudežna torba /05:44/, animirani, učenci 2.b razreda, 7-8 let

KULTURNO DRUŠTVO TABOR

Kako je bicikel dobil zlato /6:37/, dokumentarni, Lana Slak, 13 let, Žan Mlinar, 13 let, Nejc Zagožen, 14 let

Meme by Lana /5:33/, animirani, Lana Slak, 13 let, Žan Mlinar, 13 let, Nejc Zagožen, 14 let

MALA FILMSKA ŠOLA OŠ IVANA CANKARJA LJUTOMER

Našla vaju bom /4:07/, igrani, Zala Potočnik, 12 let, Tija Budja, 12 let, Nika Belcl, 12 let, Sara Marinič, 12 let, Anel Kocbek, 11 let, Gabriela Sitar, 12 let

Mala tovarna panike /7:05/, igrani, Eva Nemeč, 14 let, Sara Vrbančič, 14 let, Luka Ivančič, 15 let, Tlen Škarjot, 15 let, Domen Novak, 15 let, Aljoša Hladen, 12 let

MLADINSKI DOM GORICA

Žabec in njegovo srce /4:43/, animirani, Lucia Vrtovec, Emma Birri, Alessio Movio, Edi Boltar, Carol Adriana Chinni, Caniele Picariello, Naomi Pižent, Noel Pižent

Alexova nova oblačila /3:30/, igrani, Alex Vinciguerra, Chiara Bon, Grazia Marcosig, Patrick Verbicaro, Erik Musig...

OSNOVNA ŠOLA PODČETRTEK

Nevedna Frida /2:55/, igrani, Sabina Brin, Maša Čoh, Martina Komerički, Kaja Mikša, Daša Smole, Živa Turk (9. razred)

OŠ BOŽIDARJA JAKCA LJUBLJANA

Ulična policaja /4:24/, igrani, Arne Supe, Adam Supe, Niko Nolimal

Pogrešan /5:36/, igrani, Gabriel Kovačič, Tjaž Intihar, Samo Podkrajšek, Vid Seljak, Jošt Ivačič, David Grad

OŠ GORIŠINICA

Prva nagrada /2:45/, igrani, Lara Štajner, Dora Šandor

Zgodba o sovraštvu /2:40/, igrani, Blaž Erhatic, 13 let

OŠ JOŽETA MOŠKRIČA LJUBLJANA

Sedanjost /1:56/, animirani, Edis Mizić

Zakaj so vesoljci zeleni /3:29/, animirani, Edis Mizić

TRANSNATIONAL GUERRILA ART SCHOOL GT22, MARIBOR

(10min)fant /9:18/, igrani, Petja Golec Horvat, 14 let

USTANOVA SILVANA FURLANA V SODELOVANJU S KINOATELJEJEM NOVA GORICA 2017

Clouds /5:38/, igrani, Jan Devetak, Pietro Cromaz, Danijel Bukovec, Alexander Faganel

G. prof. Flosrosea /5:49/, igrani, Nace Pregelj, Matevž, Pregelj, Jaka Zorn, Maj Palik Leskovec, Aljaž Brezigar, Amadej Sinko Taufer, Štefan Sedmak

Akceptacija /7:38/, igrani, Ivana Brezigar, Michal in Jakub Ciesielka, Ula Humar, Ana Leban, Michal Mastalski, Sara Stopar

Ko počni film /8:38/, igrani, Bor Živec, Jaša Vodičar, Jure Ipavec, Žare Mlinar, Ian Furlani Munih, Lukas Brataševc, Miroslav Mandić, Miranda Brataševc

Je bil Frederik /9:38/, igrani, Jana Rajh Plohl, Enej Ljubič Šinigoj, Jaka Podbršček, Žan Gal Rožer, Gal Šoukal Avsec, Žiga Valentičič Furlan, Frederik

VIDEO IN FILMSKI KROŽEK OŠ JANKA MODRA VIDEM, DOL PRI LJUBLJANI

Nesreča z žogo /4:34/, igrani, Gabriel Žnidaršič, 13 let

VRTEC VODMAT IN KUD MREŽA, LJUBLJANA

Mavrica /3:20/, animirani, Pajki, 3-5 let

Mlaka brez vode /3:19/, animirani, Želvice, 5-6 let

ZAVOD PETIDA, MEŽICA

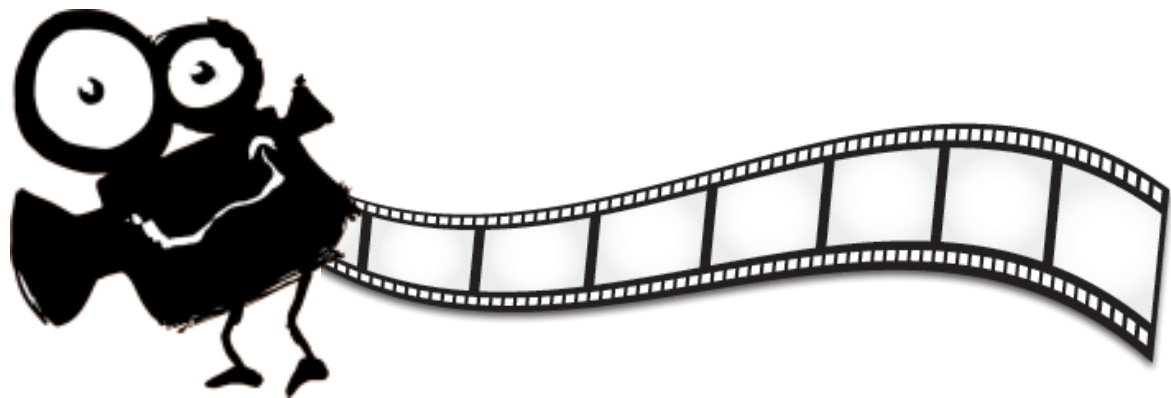
Naše okolje, naša družba /1:14/, animirani, Nuša Javornik, Vita Šmon, Iva Knez - Gimnazija Ravne na Koroškem, 15-17 let in otroci OŠ Koroški jeklarji Ravne na Koroškem, 8-9 let

Ravne so Ravne sam niso /1:52/, animirani, Tisa Praprotnik, Urška Mori, Teja Kancijan, Jaka Breznik, Zala Mikl - Gimnazija Ravne na Koroškem, 9-17 let

Otroci 3. razreda OŠ Koroški jeklarji Ravne na Koroškem 8-9 let

ŽAGARFILM OŠ STANETA ŽAGARJA KRANJ

Zadovoljni Kranjčan /7:00/, igrani, Eva Manca Bernik, 13, Eva Jenko, 13, Nia Kristina Despot, 13, Lara Žibert Žumer, 13, Sejdo Feratović, 13, Kaja Paiva Boleo, 13, Marko Ševaljevič, 14

54. SREČANJE SMO PRIPRAVILI:

**JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA KULTURNE DEJAVNOSTI
Z OBMOČNO IZPOSTAVO IZOLA**

CENTER ZA KULTURO, ŠPORT IN PRIREDITVE IZOLA

Občina · Comune di
IZOLA · ISOLA

OBČINA IZOLA

KINO ODEON IZOLA

OSNOVNA ŠOLA VOJKE ŠMUC IZOLA

